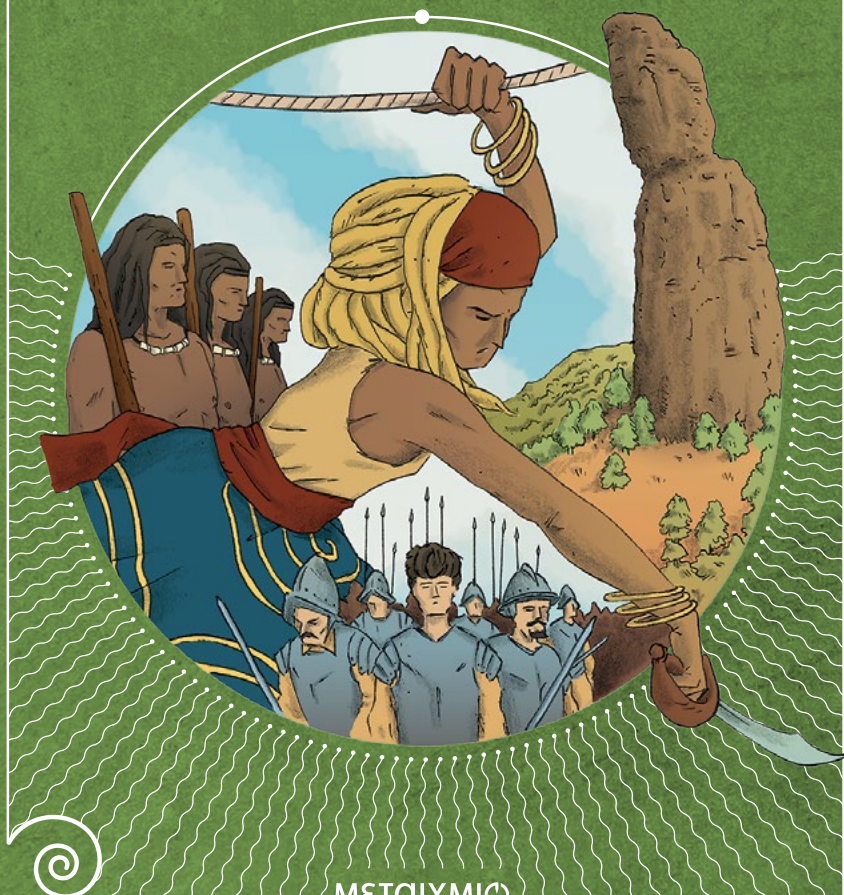

ΕΛΟΥΑΡΔΟ ΧΑΟΥΡΕΓΚΙ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ι

Πετάχτηκα στον ύπνο μου. Κινδυνεύαμε, το ένιωθα μέσα μου.

«Κάρλος;» ψέλλισα.

Ο στρατιώτης στεκόταν με το κεφάλι σκυφτό, δυο βήματα απόσταση από τη φωτιά που πλέον είχε σβήσει. Η κάννη του αρκεβούζιού του έλαμπε περίεργα κάτω από το φως του φεγγαριού.

«Ει, Κάρλος...»

Καμία απάντηση. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα ότι αυτός ο ανόητος ροχάλιζε. Το 'ξερα! Πάλι τον είχε πάρει ο ύπνος! Το βλέμμα μου στράφηκε αμέσως στα σκοτεινά φυλλώματα του δάσους. Φαντάστηκα μια ολόκληρη φυλή πολεμιστών Γουάντσε, οπλισμένους με πέτρες ή βαριές βέργες, κρυμμένους ανάμεσα στα αναρριχητικά φυτά και τα τεράστια τροπικά φύλλα.

Το ταλέντο μου στις γλώσσες έφταιγε που μπλέχτηκα έτσι. Από μικρός βοηθούσα τον πατέρα μου να αγοράζει και να πουλάει υφάσματα στις αγορές

της Σεβίλλης, και κάπως έτσι έμαθα λίγα καταλανικά, πορτογαλικά, αραβικά κι ένα σωρό άλλες γλώσσες και διαλέκτους. Μόλις είχα καταταγεί στον στρατό της Καστίλης όταν ο διοικητής μου, ο λοχαγός Αλόνσο Φερνάντεθ ντε Λούγο, ανακάλυψε ότι ήξερα λίγα βερβερικά, που έμοιαζαν με τη γλώσσα των ιθαγενών στις Κανάριες Νήσους. Να γιατί με είχαν στείλει στη γη των Αθερό, σ' εκείνον τον πελώριο ηφαιστειακό κρατήρα περιτριγυρισμένο από επιβλητικά φυσικά βραχώδη τοιχώματα. Από τις δώδεκα ιθαγενείς φυλές, οι Αθερό ήταν οι μοναδικοί που παρέμεναν ελεύθεροι. Κάθε φορά πολεμούσαν μόνο με ρόπαλα και πέτρες κόντρα στις ατσάλινες ασπίδες, τα αρκεβούζια και τις πιστόλες μας. Ξανά και ξανά.

Ένας ξαφνικός κρότος έσπασε την ησυχία της νύχτας.

Σηκώθηκα και περίμενα με τα αυτιά μου τεντωμένα. Μήπως ήταν απλώς το κάλεσμα κάποιου πουλιού; Μήπως ήταν κάποιο τρομακτικό τέρας με τεράστια σαγόνια γεμάτα κοφτερά δόντια; Ή μήπως ήταν κάποια από εκείνες τις φοβερές και τρομερές αμαζόνες των Αθερό; Πριν προλάβεις καλά καλά να πάρεις είδηση ότι σε πλησιάζουν, αυτές σου είχαν σπάσει κιάλας το κεφάλι.

Έκανα να αρπάξω το τουφέκι μου που το είχα

καθαρίσει και το είχα γεμίσει πριν ξαπλώσω, ψηλαφίζοντας μες στο σκοτάδι. Αλίμονο! Το αρκεβούζιό μου είχε κάνει φτερά! Το μόνο που έπιανα ήταν χρώμα και το ατσάλινο κράνος μου, τίποτε άλλο. Ο Κάρλος εξακολουθούσε να ροχαλίζει αντί να φυλάει σκοπιά, ενώ οι άλλοι δύο άντρες της συντροφιάς μας λαγοκοιμούνταν λίγο πιο πέρα.

Κοίταξα μες στο σκοτάδι ώσπου μου φάνηκε πως διέκρινα μια φιγούρα. Πετάχτηκα όρθιος από την τρομάρα μου, όμως η σκιά στεκόταν κιάλας μπροστά μου και με σημάδευε με το ίδιο μου το τουφέκι. Φοβήθηκα πως αυτή ήταν η τελευταία μου στιγμή στον κόσμο των ζωντανών.

Μείναμε σιωπηλοί, ο ένας απέναντι από τον άλλον. Το κορίτσι κι εγώ. Γύρω μας ακουγόταν το ανυποψίαστο ροχαλητό των συντρόφων μου που είχε γίνει ένα με το μονότονο μουρμουρητό του ποταμού. Το γαλαζωπό φως του φεγγαριού φώτιζε τους απόκρημνους βράχους του φαραγγιού απέναντί μου και καθρεφτιζόταν στο ρυάκι.

Η πολεμίστρια που στεκόταν μπροστά μου έμοιαζε συνομήλική μου ή ίσως κάνα χρόνο μικρότερή μου. Ήταν ψηλή, με γυμνασμένο σώμα. Είχε μελαψό δέρμα, σαν το δικό μου, όμως τα μαλλιά της ήταν μακριά και ανοιχτόχρωμα, όπως και πολλών άλλων Γουάντσε. Με κοιτούσε με βλέμμα προκλητικό. Τα

σκληρά ασημένια της μάτια θύμιζαν καλογυαλισμένα νομίσματα. Όμως, αυτό που μου έκανε μεγαλύτερη εντύπωση, μιας και ήμουν δεκαεπτά χρονών, ήταν η ομορφιά της. Πράγματι, η Αθερό πολεμίστρια φορούσε έναν κοντό χιτώνα από δέρμα γίδας, στολισμένο με σπείρες. Μου κόπηκε η ανάσα.

Σήκωσα τα χέρια ψηλά και ψέλλισα στη γλώσσα των Γουάντσε: «Δεν ήρθαμε για να κάνουμε πόλεμο. Ήρθαμε για να κάνουμε ειρήνη. Ειρήνη... ειρήνη... καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;».

Ευχόμουν να είχα χρησιμοποιήσει τη σωστή λέξη. Κάθε ιθαγενής φυλή είχε τη δική της διάλεκτο.

«Ειρήνη μ' αυτά τα ρόπαλα που φτύνουν φωτιές;» αντέδρασε εκείνη, κρατώντας σφιχτά το αρκεβούζιο. «Σοβαρολογείς;»

«Τα φέραμε μόνο και μόνο... για προστασία» τραύλισα. «Άκου» συνέχισα προσπαθώντας να σώσω το τομάρι μου. «Τον βλέπεις αυτόν τον άντρα που κοιμάται εκεί πέρα; Εσύ τον ξέρεις με τ' όνομα Τινγκουάρο. Είναι φίλος μου...»

Ήταν ο Χουάν ντε Πάλμα –αυτό ήταν το χριστιανικό του όνομα–, ο μοναδικός απ' όλους μας που δεν ήταν στρατιώτης. Ανήκε στη φυλή των Αθερό και ήταν ξάδερφος του αρχηγού Ταναουσου.

«Τον ξέρω πολύ καλά τον θείο μου» είπε το κορίτσι.

Η φωνή της ήταν δυνατή και καθαρή σαν τον άνεμο. Αφού, λοιπόν, ο Χουάν ήταν θεός της, τότε εκείνη θα πρέπει να ήταν εγγονή του Ταναουσού, ή μπορεί και κόρη του.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι η νεαρή πολεμίστρια κρατούσε το τουφέκι μου από την ανάποδη και με σημάδευε με τη χοντρή ξύλινη λαβή του! Αν ήμουν πιο έμπειρος στρατιώτης, θα μπορούσα πολύ εύκολα να γραπώσω τη σκανδάλη και να ανατρέψω την κατάσταση. Μόνο που εγώ ήμουν ένα ανόητο αγόρι. Το θέαμα αυτής της φοβερής και τρομερής αμαζόνας που με σημάδευε μ' ένα όπλο από την ανάποδη μου φάνηκε τόσο γελοίο, που όλη η αγωνία μου ξεθύμανε μέσα μου κι έμπηξα τα γέλια μπροστά της.

Δευτερόλεπτα μετά με χτύπησε στο κεφάλι με τη βαριά κάννη του αρκεβούζιου.

Τα πάντα γύρω μου σκοτείνιασαν.

ΚΑΝΑΡΙΕΣ ΝΗΣΟΙ
1492

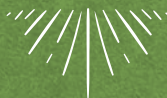

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Δεν είναι όλα τα πράγματα όπως φαίνονται...
Ξεγέλασέ με κι εγώ θα σου πω την αλήθεια.
Αιχμαλώτισέ με και θα σ' αφήσω ελεύθερο.
Ντύσε με με κουρέλια και θα γίνω βασίλισσα των θαλασσών.
Ξέχασέ με και θ' ακούσεις την ιστορία μου
σε κάθε λιμάνι του κόσμου.

Σύντομες, αυτοτελείς ιστορίες, γραμμένες από τους πιο διάσημους
συγγραφείς παιδικών βιβλίων, που διαδραματίζονται σε διαφορετικούς
τόπους και εποχές. Βιβλία μοναδικά, που έχουν γραφτεί ειδικά για νεαρούς
αναγνώστες, έτοιμους να ανακαλύψουν άγνωστους προορισμούς.
Ιστορίες περιπέτειας, πάθους και θάρρους. Ιστορίες συναρπαστικές,
συγκινητικές, με μυστήριο, σασπένς αλλά και χιούμορ.

ISBN: 978-618-03-1959-0

9 786180 319590

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81959